

Історія виникнення Пасхи

Сьогодні знайдеться небагато людей, які зможуть обгрунтовано пояснити, чому головне свято весни має три назви – ВЕЛИКДЕНЬ, ПАСХА або ж ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ. Але мало хто знає, що свята ці абсолютно різні як за часом виникнення, так і за своєю суттю та обрядовістю.

Великдень та його святкування

Сьогодні Великдень – найбільше християнське свято. Цей день вважається днем Воскресіння Ісуса Христа і має ще одну назву – Пасха.

Святкувати Пасху в Україні почали наприкінці першого тисячоліття з приходом християнства. За біблійним сюжетом, Ісус Христос воскрес рано вранці, і це Воскресіння супроводжувалося великим землетрусом: то ангел небесний відвалив камінь від дверей Гробу Господнього. На світанку жінки-мироносиці Марія Магдалина, Марія, мати Якова, та Соломонія прийшли до гробу з ароматами, щоб обмастити тіло Ісуса, але побачили відвалений камінь і порожній гроб. І тоді схвилюваним жінкам з'явився ангел і сповістив про Воскресіння Господнє.

Історично свято Великодня має язичеські корені й виникло набагато раніше за свято Пасхи, ще до зародження в Україні християнства. У давнину землероби вірили, що померлі родичі продовжують жити під землею і можуть впливати на її родючість. Саме з цими віруваннями й була тісно пов'язана весняна поминальна обрядовість.

Існує думка, що євангельська подія, на честь якої встановлена Пасха, а також пасхальні обряди, найімовірніше, запозичені з язичеських та іудейських культів і у переродженому вигляді пов'язані з особою Христа (хоча спочатку християнські богослови не визнавали спорідненості Ісуса Христа з язичеськими воскресючими богами

й тільки євангельські твори вважалися істинними). Але християнське оформлення свята мало змінило сутність язичеських обрядів.

Свято Великодня і сьогодні символізує загальне відродження та оновлення.

Походження назви «Великдень»

Існує декілька легенд щодо виникнення назви свята. За однією з них назва «Великдень» («Великий День») з'явилася аж наприкінці першого тисячоліття з приходом на українську землю християнства. Легенда говорить, що «Великдень називається так тому, що в той час, коли Христос народився, сильно світило сонце і стояли такі довгі дні, що теперішніх треба сім зложити, щоб був один тодішній. Тоді було як зійде сонце в неділю вранці, то зайде аж у суботу ввечері. А як розп'яли Христа – дні поменшали. Тепер тільки царські ворота в церкві стоять навстіж сім днів...»

Згідно з іншою легендою, свято Великодня народилося сім тисяч років тому, ще до християнства, і було пов'язане з язичеськими культами. Ось як її переповідають...

Жили троє братів-мисливців: Тур, Пан і Яр. Зібралися вони якось на полювання. Вийшли в степи неозорі, а жайворонки так розпівалися, що аж небо дзвенить. Вражено зупинився Яр і мовив:

– Не хочу я, братове, турів полювати, молодих биків стрі-

лами поціляти, а хочу оце поле зорати та засіяти зерном, та зібрати врожай, та хліба напекти людям на здоров'я.

Тільки-но він отаке проказав, як з неба опустилися золотий плуг і золоте ярмо.

І гукнув старший брат Тур: – Се моє!

Хотів схопити плуга – аж він полум'ям зайнявся. Відсахнувся в страхові Тур.

– Се моє! – прокричав середульший брат. Але і йому сахнуло полум'я в лице.

– Ні, братове, се моє, – всміхаючись, мовив Яр.

Він підійшов і взяв золоте ярмо, накинув на пару волів, що паслися поблизу, запряг їх у плуга золотого і проорав першу у світі борозну. А потім – Другу, й десяту, і соту. Засіяв поле половиною – пшеницею дикою, і зросла вона буйним колосом. Зібрав урожай Яр, і борошна намолів, і спік першу хлібину, і другу, й десяту, і соту. І людей частував. І навчив їх орати, сіяти й хліб ростити. За все те великі боги Вирію взяли його до себе і скупали в Озері Живой Води. І став Яр – Ярилом, богом весняних робіт і родючості. І спускався він на землю в той весняний день, коли можна було засівати землю зерном. І то був Великдень. Тобто Великий День хлібороба.

Походження назви «Пасха»

Слово «Пасха» походить від назви старозаповітного свята, яке відзначали іудеї в пам'ять

про звільнення від єгипетського полону. Пасхальний агнець євреїв став прообразом Христа, тому Христос ще іменується Агнцем Божим, Агнцем Пасхальним, Пасхою.

Підготовка до свята

До Великодня віруючі готуються сім тижнів Великодо Посту – одного з найсуворіших постів – саме стільки провів у пустелі Ісус Христос до свого розп'яття. Вважається, що в ці дні душа віруючого повинна «прислуховуватися» до Страстей Господніх, останніх днів Ісуса Христа в людській подобі. Ці сім тижнів називаються седмицями. Останній тиждень перед Пасхою називається Страсна Седмиця.

Особливе значення має Страсний Четвер – день, коли Ісус разом зі своїми учнями на Таємній Вечері розділив святкову трапезу. Цей день ще називають Чистий Четвер, і всі православні по можливості намагаються причаститися. Увечері в церкві читають 12 Євангелій, де розповідається історія Страстей Христових.

В Страсну П'ятницю з церкви виносять плащаницю – кусок тканини, у яку було загорнута тіло Христа, де він зображений в гробу. У цей скорботний день приписується нічого не їсти.

У давніші часи християни після суботньої літургії не йшли з церкви, а залишалися там до ночі, харчуючись хлібом і вином. У пам'ять про це в Страсну Суботу святять їжу. Під час служби священники міняють буденний одяг на святковий.

У ніч Воскресіння Христа проводиться святкове богослужіння (Великодня служба Божа), святяться паски і яйця. Таким чином церква благословляє віруючих після тривалого посту знову вживати «скоромне», тобто їсти неписні страви. Багатий пасхальний стіл є символом небесної радості і вечері Господньої.

Слово про Тараса Шевченка

(Продовження. Початок № 159, 160, 161).

Продовжуємо знайомство із творами переможців I етапу IV Міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка.

На початку теплої та лагідної весни 1814 року відбулася подія, яка перевернула світ. На небі засяяла нова зірка. У життя прийшла світла людина, яка кардинально змінила світосприйняття людей. Цією зіркою є видатний письменник та художник Тарас Григорович Шевченко. На його долю випали складні випробування. Завдяки боротьбі з труднощами він став взірцем для українського народу. Тарас Григорович до нестями любив свій народ, оспівував його мудрість, завзяту до праці, багату культурну спадщину.

Його твори були духовною їжею для поневоленого народу України, на який, неначе хижі вовки, зазіхали польська шляхта, турецькі та московські поневолювачі. Поезія Тараса бадьорила простих людей, давала їм бажання жити, боротися за себе та за майбутнє своїх дітей. У поемі «Тарасова ніч» йдеться про матінку України, про її біль та страждання. Шевченко пропускає крізь себе цей біль і відображає його в творі:

Україно, Україно!
Серце моє, ненько!
Як згадаю твою долю,
Заплаче серденько!

Недарма говорять, що талановита людина – талановита у всьому. Неабияку роль у відображенні минулого України відіграли малюнки Тараса Шевченка, які займають почесне місце в українському образотворчому мистецтві. Шевченко прекрасно володів усіма відомими на той час засобами графічного зображення.

1843 року Тарас Григорович подорожував Україною. Малювничі та неповторні українські ландшафти, любов до Батьківщини надихнули його на створення цілої серії картин під назвою «Живописна Україна». На цих малюнках він зображував історичні місця, побут простих людей та неймовірну красу природи. Особито мене картини вразили своєю простотою та відвертістю. Споглядаючи їх, відчувати себе присутнім в Україні XIX століття. Ці картини є своєрідною ілюстрацією його життя й ілюстраціями до віршів. Наприклад, потужна поема «Катерина»

знаходить відображення в однойменній картині, яка відома у цілому світі своєю бездоганністю та самобутністю. Твори Шевченка говорять про його неабиякий талант, жагу до життя, вирізються реалізмом та патріотичною енергетикою. Його історична спадщина налічує десятки полотен, більшість з яких зберігаються у Національному музеї Тараса Шевченка.

На мою думку, Шевченко передав нам нашу пам'ять, силу та народну єдність. Для нас, українців, Тарас Шевченко – символ честності, правди та безстрашності, великої любові до людей. 2014 року не тільки вся Україна, але й Росія, Литва, Польща будуть святкувати двохсотрічний ювілей сина українського народу – Тараса Григоровича Шевченка. Більш ніж півтора століття минуло з того моменту, як перестало битись благородне серце геніального Кобзаря, але його світлий образ безсмертний, як і сам народ, що його породив.

Поет своєю творчістю намагався розбудити свій народ, здатний до праці, до пісні, до боротьби. Бажав, щоб у майбутньому українці прокинулися від важкого сну. Його твори настільки актуальні і зараз, що здається, ніби він писав не для свого часу, а для нашого. Тарас Шевченко дозволив розпізнати себе за Україну. Поет карався та мучився, але не каявся, бо знав, що воскресне його дух, який зможе пробудити від невеликого сну Україну:

Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окрадену, збудять...

Нехай 2014 рік стане пам'ятним для зростаючого покоління, що побачить, з якою повагою шанують ювілей національного героя України. Щоб ці юнаки та дівчата підхопили хвилю неосяжної любові до Батьківщини, щоб з їх вуст лунали українські пісні, а очі з захватом читали українські твори.

Броварна Ірина, гр. 940-а

Ми стоїмо на порозі урочистої річниці Т. Г. Шевченка – 200 років з дня його народження, яке будемо святкувати в березні 2014 року. Це буде рік і весна Великого Кобзаря. Символічно, що весна в Україні починається Шевченком. У березні він народився, весною

1840 року вийшов у світ перший «Кобзар».

Історія життя поета складає частину історії України.

Тяжка доля рідного народу, що знемагав під подвійним – соціальним і національним – гнітом, викликала до життя його гнівні поезії, глибоке християнське почуття надихало на створення переспівів, псалмів; бажання просвітити «рабів німих» спонукало укласти буквар для недільних шкіл.

Однією з головних тем творчості поета є боротьба українського народу проти поневолення турецько-татарськими загарбниками, польською шляхтою, що відображено у поемах «Іван Підкова», «Тарасова ніч», «Гайдамаки». В останній вперше проголошено заклик до боротьби проти самодержавства. На розгляд вдумливих читачів поет-демократ представив XVIII століття, коли «гомоніла Україна», і XIX століття, коли «кат панує», а онуки гайдамаків «панам жити сіють». Хвилююче запитання поета «Що буде з нашими синами?» не риторичне, а гостро злободенне. Задля цього, власне, й написана поема.

Народ, зневажений і пригнічений, стогне у ярмі. Особливо трагічним було становище жінки, її доля була тим згустком болю, що запієся в серці поета. Він гнівно виступав проти жіночого безправ'я, ставив на захист розтоптаних жіночих прав. Мати з дитиною для Шевченка були світлим образами. Він писав:

Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

Поет вірив у силу і міць народу, його світлий розум, поривання до правди, волі, щастя. У вірші «Сон» Кобзар із великою любов'ю змальовує жінку, яка мріє бачити свого сина «і уродливим, і багатим», хоче, щоб він працював на своїм полі:

На вольній бачиться,
бо й сам
Уже не панський, а на волі
Та на своїм веселім полі...

Рідна Україна... Безмежна і широкопола, із синьою далиною і зоряними світанками, червоною калиною і вербами снілася вона поету, коли він перебував у засланні. Ця божественна краса надавала наснаги мученому серцю. А як хотілося бачити її вільною та незалежною!

Геніальний поет вірив у майбутнє, пророкував його. Вчорашні раби стануть творцями,

змінять обличчя рідної землі. А люди «раді та веселі» зйдуться тими шляхами на спільну раду. З його уст звучали слова: «Боротися – поборете», бо тільки в «своєї хаті своя правда, і сила, і воля».

Здійснилися мрії великого поета. Україна, яку він так любив, стала незалежною. На повний голос зазвучала рідна мова. Поет писав про стурбовану душу людини, про її боротьбу зі злом, про прагнення до щастя. Ілюміно забули цього велетня, титана, Прометея.

Ми вже звикли до того, що Тараса Шевченка народна традиція величає Кобзарем. Він і справді був яскравим носієм кобзарського хисту і так само, як ці народні співці, знав страждання, ніс через свою непросту долю палку любов до рідного краю, беріг пам'ять про минулу славу України і не давав забути про неї сучасникам.

Незалежну Україну – маємо. Потенційні можливості розвитку – також. Залишається працювати над тим, щоб усі мрії Великого Тараса стали Дійсністю.

Грось Олександр, 317 гр.

Пам'яті поета – пророка

До 200-ї річниці з Дня народження Т. Шевченка на кафедрі військової підготовки спеціалістів Держспецтрансслужби було заплановано і проведено низку заходів: огляд-конкурс на краще виконання стройової пісні, марш-кидок на 5 км, воєнізована спортивна естафета, турнір з міні-футболу серед курсів.

Курсанти в спортивних змаганнях показали фізичну витривалість, спритність, вміння відчувати плече товариша.

Кращими в турнірі з міні-футболу став 4-й курс, що й закономірно, адже йде серйозна підготовка до Кубка ректора. В огляді-конкурсі зі стройової пісні переміг 2-й курс, у воєнізованій спортивній естафеті – 4-й курс.

Куди б кого з майбутніх офіцерів не направила нелегка військова служба, командування та колектив викладачів впевнені, що офіцери-ДІПТівці з гідністю витримують усі випробування на зрілість, мужність і відвагу.

**Полковник В. Пастушенко,
заступник начальника
кафедри з виховної роботи**

Невідомі сторінки Афганської війни

13 лютого 2014 р. в Дніпропетровському національному історичному університеті з нагоди Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав та 25-ї річниці виведення радянських військ з Афганістану за ініціативою військово-патріотичного клубу імені Грязнова відбувся круглий стіл «Невідомі сторінки Афганської війни».

лю «За відвагу», полковником В. Бербушенком.

Спогади учасників, дружин і матерів загиблих створили атмосферу відкритості і доброзичливості.

Сивочолі голови, а тоді, у 80-ті – хлопці 18–20 років, неодноразово опинялися в самому епіцентрі бойових дій. Вони розказали молоді, що таке справжня чоловіча дружба,

У заході взяли участь студенти та курсанти кафедри військової підготовки спеціалістів Держспецтрансслужби нашого університету на чолі з заступником начальника кафедри військової підготовки – начальником навчальної частини, учасником бойових дій у Афганістані, нагородженим медал-

плече товариша в екстремальних умовах, почуття обов'язку, про справжню ціну миру і спокою в державі, що значить мама для кожної людини.

Полковник В. Пастушенко, заступник начальника кафедри з виховної роботи

25-та річниця виведення військ з Афганістану – у Дніпропетровську

15 лютого 2014 р. на честь 25-ї річниці виведення військ з Афганістану на набережній міста біля меморіалу «Вибух пам'яті» відбувся урочистий парад, в якому взяли участь понад 330 військовослужбовців Збройних сил та інших військо-

Наш університет був представлений парадним розрахунком курсантів кафедри на чолі з начальником навчального курсу капітаном М. Герничем. Чітко викарбовуючи крок курсанти продемонстрували данину пошани Героям тієї війни.

вих формувань України, а також військова техніка. Музичний супровід забезпечив зведений військовий оркестр оперативного командування «Південь». В урочистостях взяли участь ветерани Афганістану, родини загиблих, курсанти Юридичної академії, учні Військового ліцею, та ін.

На території Афганістану загинуло 47 наших зм'яків, 186 померло від отриманих поранень у наступні роки.

Пам'ять про них буде жити вічно.

Капітан А. Попов, заступник начальника курсу з виховної роботи

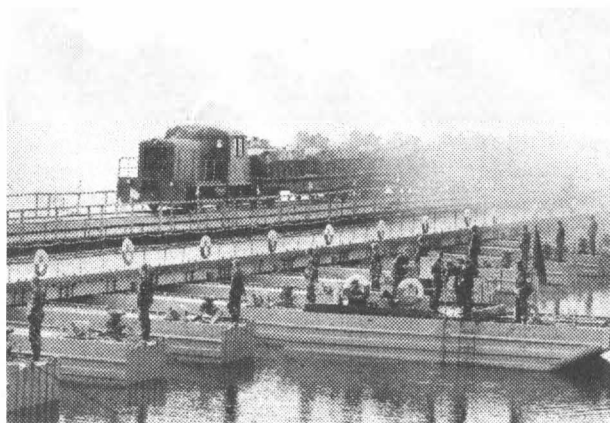
Справі військових залізничників – 151 рік

Сучасне покоління не уявляє життя без залізниці, яка з кожного роком робить значний поступ у своєму розвитку. Сьогодні нею їздить стало комфортніше та безпечніше, і якщо раніше потяги долали відстань зі швидкістю 30 кілометрів на годину, то тепер вона зросла в рази.

Щодня через залізничні магістралі проходять сотні вантажних і пасажирських вагонів. Люди і не підозрюють, скільки праці необхідно докласти, аби зробити їх переїзд безпечним. Саме це основне завдання військових залізничників, які протягом ось вже 151-го року відновлюють вітчизняну залізницю. Історія легендарних залізничних військ починається з 30 березня 1863 р., коли на Одесько-Парканській залізниці було створено 4 військові залізничні роти (в Катеринославі, Києві, Полтаві).

Без залізничних військ не обійшлися світові, громадянські війни, відновлення краху післявоєнних періодів, усунення наслідків Чорнобильської трагедії та паводків в

Закарпатті. Військові залізничники зробили стрімкий крок в своєму розвитку – вони реформувалися в Державну спеціальну службу транспорту і, окрім будівництва залізничних шляхів, мостів, доріг, будинків,

розмінування небезпечних територій, успішно виконують низку важливих для суспільства завдань.

Кафедра військової підготовки спеціалістів Держспецтрансслужби здійснює навчання

студентів, курсантів за денною формою навчання з підготовки кадрових офіцерів і запасу. Випускники-офіцери військової служби за контрактом успішно проходять службу в структурних підрозділах Держспец-

трансслужби.

Сьогодні Державна спеціальна служба транспорту складається з Адміністрації, трьох об'єднаних загонів (1-й Гвардійський Варшавський ордену Кутузова об'єднаний загін,

26-й Кенігсберзький ордену Олександра Невського об'єднаний загін та 36-й ордену Червоного прапора об'єднаний загін), 8-го окремого Чернігівського навчального округу, 194-го поntonно-мостового загону, 195-ї центральної бази.

Кожен структурний підрозділ Державної спеціальної служби транспорту має свою унікальну історію та гідних героїв серед особового складу для наслідування майбутніми поколіннями військових залізничників.

Завдання, які виконує Держспецтрансслужба (голова Адміністрації Держспецтрансслужби генерал-лейтенант М. Мальков), спрямовані щодо підвищення оборонної та економічної могутності нашої держави. І надалі особовий склад Держспецтрансслужби буде цілеспрямовано діяти, наполегливо докладати зусилля для виконання завдань на благо нашої Батьківщини.

Полковник В. Пастушенко, заступник начальника кафедри з виховної роботи

ОГОЛОШЕННЯ

• Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна відповідно до Закону України «Про вищу освіту» оголошує конкурс на заміщення посади **директора Сімферопольського коледжу транспортної інфраструктури**, яка буде вакантною з 01.07.2014 року.

Вимоги до претендентів:

- громадянство України;
- вільне володіння державною мовою;
- повна вища освіта профільного спрямування;
- відповідна підготовка та стаж педагогічної роботи у вищих навчальних закладах відповідного профілю не менше п'яти років.

Термін подання документів: місяць від дня опублікування оголошення.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають такі документи:

- заяву про участь у конкурсі на ім'я ректора університету;
- особовий листок з обліку кадрів з фотокарткою;
- дві фотокартки 4х6 см;
- автобіографію;
- копію трудової книжки, документів про освіту, науковий ступінь, вчене звання та почесне звання, засвідчені нотаріально чи в іншому, встановленому законодавством, порядку;
- копію паспорта громадянина України, засвідчену кадровою службою;
- список друкованих, наукових, методичних праць та винаходів;
- інформацію про підготовку педагогічних кадрів.

Всі документи мають бути засвідчені у встановленому порядку.

Університет, коледж житлом не забезпечують.

Документи надати на адресу Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна на ім'я ректора університету: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. В. Лазаряна, 2, ректору університету.

Телефони для довідок університету: (0562) 47-10-97; (056) 373-15-55;

Телефони для довідок коледжу: (0652) 27-33-53; факс (0652) 27-67-67.

• Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна відповідно до Закону України «Про вищу освіту» оголошує конкурс на заміщення посади **директора Миколаївського коледжу транспортної інфраструктури**, яка буде вакантною з 01.07.2014 року.

Вимоги до претендентів:

- громадянство України;
- вільне володіння державною мовою;
- повна вища освіта профільного спрямування;
- відповідна підготовка та стаж педагогічної роботи у вищих навчальних закладах відповідного профілю не менше п'яти років.

Термін подання документів: місяць від дня опублікування оголошення.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають такі документи:

- заяву про участь у конкурсі на ім'я ректора університету;
- особовий листок з обліку кадрів з фотокарткою;
- дві фотокартки 4х6 см;
- автобіографію;
- копію трудової книжки, документів про освіту, науковий ступінь, вчене звання та почесне звання, засвідчені нотаріально чи в іншому, встановленому законодавством, порядку;
- копію паспорта громадянина України, засвідчену кадровою службою;
- список друкованих, наукових, методичних праць та винаходів;
- інформацію про підготовку педагогічних кадрів.

Всі документи мають бути засвідчені у встановленому порядку.

Університет, коледж житлом не забезпечують.

Документи надати на адресу Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна на ім'я ректора університету: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. В. Лазаряна, 2, ректору університету.

Телефони для довідок університету: (0562) 47-10-97; (056) 373-15-55;

Телефони для довідок коледжу: (0512) 47-35-00; (0512) 49-23-90.

• Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна відповідно до Закону України «Про вищу освіту» оголошує конкурс на заміщення посади **директора Львівського коледжу транспортної інфраструктури**, яка буде вакантною з 01.07.2014 року.

Вимоги до претендентів:

- громадянство України;
- вільне володіння державною мовою;
- повна вища освіта профільного спрямування;
- відповідна підготовка та стаж педагогічної роботи у вищих навчальних закладах відповідного профілю не менше п'яти років.

Термін подання документів: місяць від дня опублікування оголошення.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають такі документи:

- заяву про участь у конкурсі на ім'я ректора університету;
- особовий листок з обліку кадрів з фотокарткою;
- дві фотокартки 4х6 см;
- автобіографію;
- копію трудової книжки, документів про освіту, науковий ступінь, вчене звання та почесне звання, засвідчені нотаріально чи в іншому, встановленому законодавством, порядку;
- копію паспорта громадянина України, засвідчену кадровою службою;
- список друкованих, наукових, методичних праць та винаходів;
- інформацію про підготовку педагогічних кадрів.

Всі документи мають бути засвідчені у встановленому порядку.

Університет, коледж житлом не забезпечують.

Документи надати на адресу Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна на ім'я ректора університету: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. В. Лазаряна, 2, ректору університету.

Телефони для довідок університету: (0562) 47-10-97; (056) 373-15-55;

Телефони для довідок коледжу: (032) 276-14-86; (032) 276-14-89.

• Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна оголошує конкурс на заміщення вакантної посади

№	Посада	Кількість посад
1	Викладач каф. «Гуманітарних дисциплін для іноземців»	1
2	Старший викладач каф. «Автоматика, телемеханіка та зв'язок»	1
3	Старший викладач каф. «Вища математика»	1
4	Старший викладач каф. «Безпека життєдіяльності»	1
5	Доцент каф. «Безпека життєдіяльності»	2
6	Доцент каф. «Управління проектами, будівлі та будівельні матеріали»	1
7	Доцент каф. «Станції та вузли»	1
8	Доцент каф. «Будівельні конструкції»	1
9	Доцент каф. «Фізвиховання»	1
10	Доцент каф. «Фінанси та економічна безпека»	2
11	Доцент каф. «Управління експлуатаційною роботою»	2
12	Професор каф. «Електрорухомий склад залізниць»	1
13	Професор каф. «Економіка та менеджмент»	1
14	Доцент каф. «Облік, аудит та інтелектуальна власність»	1

Документи приймаються протягом 2-х тижнів з дня опублікування оголошення за адресою: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. Лазаряна, 2, відділ кадрів Тел. для довідок стосовно подачі документів та вимог до конкурсантів: 373-15-55; 47-10-97

УВАГА!

Для працівників та науково-педагогічних працівників, пов'язаних з навчальним процесом вихідний день у неділю 20 квітня переноситься на понеділок 21 квітня; вихідний день у неділю 8 червня переноситься на понеділок 9 червня; вихідний день у суботу 28 червня переноситься на понеділок 30 червня; вихідний день у неділю 24 серпня переноситься на понеділок 25 серпня

Засновник і видавець – Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна
Газета виходить щомісяця українською і російською мовами
Редактор: Марценюк Л. В. (редактор), Гончаренко О. М. (комп'ютерна верстка), Врублевська О. М. (коректор)

Адреса редакції та видавця: м. 1201, вул. Лазаряна, 2, м. Дніпропетровськ, 49010
Контактні телефони: +380964666009

E-mail: today@dnitp.edu.ua

Свідчення про державну реєстрацію суб'єкта видавничої справи ДП № 1071 від 27.05.2003 р.
Тираж 100 прим.
Газета випускається на благодійних засадах, розповсюджується безкоштовно